

Els obstacles a l'adhesió de Turquia a la UE

Turquia és oficialment un país candidat a ser membre de la Unió Europea des del desembre del 1999, però fins a aquest desembre passat, el del 2004, no tenia data per començar les negociacions, avantsala de durada indeterminada per a l'adhesió. Feia ja molts anys que Turquia aspirava a aquest estatus; el 1963 signava un acord d'associació, amb la perspectiva de l'adhesió a llarg termini. No obstant això, no va ser fins fa uns deu anys, amb l'acord d'unió duanera amb la UE, que finalment Turquia veia com a tangible l'oficialització de la tan anhelada candidatura. Ara, però, amb el no al referèndum sobre la Constitució europea a França i Holanda, i amb la paràlisi de les negociacions d'adhesió de Croàcia, la perspectiva turca de començar les negociacions el 3 d'octubre trontolla.

Dins de la UE, i especialment en alguns països com França i Alemanya, l'entrada de Turquia al club comunitari és considerada per moltes persones pro-

A l'octubre han de començar les negociacions per l'entrada de Turquia a la UE. Encara ha d'aprovar l'assignatura de respecte pels drets humans i les minories.

blemàtica, i genera polèmica. A França, per exemple, destacats polítics tenen opinions contràries, fins i tot dins del mateix partit. Una enquesta del diari francès *Le Figaro* mostrava que el 67% dels francesos no volien l'entrada de Turquia dins la UE, contra un 32%, que sí que la volien. En el cas d'Alemanya, on hi ha 2,5 milions de turcs, la mateixa enquesta atorgava un 55% als que hi es-

taven en contra i un 33% als que n'eren partidaris. Els motius d'aquest rebuig de bona part de l'opinió pública són una barreja de por i prejudicis, però també, sens dubte, d'una reflexió seriosa del que ha de ser la Unió Europea i dels problemes de la Turquia actual.

Els Estats Units han defensat l'adhesió de Turquia per estabilitzar-la, però, tal com apunta Eduard Soler i Lecha, investigador de l'Institut Universitari d'Estudis Europeus de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), "es troben amb un dilema moral", fomentant el vessant més europeista i a la vegada menys atlantista de Turquia, enfront d'una opinió pública turca molt antiamericana. Un altre gran defensor de la incorporació turca a la UE és el Regne Unit, que mai no s'ha oposat a una ampliació. Madrid, Roma i Atenes, especialment i sorprenentment aquesta última, en són els grans impulsors, conscients que si Turquia acaba sent membre de la UE serà un país clau i mediterrani, un dels gegants de la Unió, que tindrà un paper importantíssim en temes com defensa i seguretat, política exterior, repartiment dels fons de cohesió o política agrícola. No obstant això, la Comissió Europea i bona part de l'esfera política són conscients que Turquia ha de fer encara molts esforços i portar a terme moltes reformes abans de poder ser un estat comunitari.

Històricament, aquest país a cavall entre Europa i Orient ha tingut un paper bel·licós que, juntament amb la forta tradició islàmica, li ha donat fama de ser un règim dur, poc respectuós amb els drets humans, les minories i les dones, fama merescuda i que, tot i els progressos recents, encara continua sent un motiu de preocupació. Els imperis bizantins i otomans, monarquies religioses, són ben diferents del règim d'Ataturk, republicà i laic, que ha canviat progressivament al llarg del segle XX, especialment en aquests últims anys. Tot i això, la Turquia actual, de vocació occidental, és certament hereva dels règims anteriors; és un país que vol ser membre de la UE però sense renunciar a la seva singularitat, lema precisament de la Unió, "Units en la pluralitat", i lema que, dit sigui de passada, massa sovint els estats sembla que oblidem.

Gaspar Pericay